

har jo forlængst anerkendt denne Deling af Børnene, ganske vist paa et andet Grundlag, idet man er gaaet til 5-6-7-, ja endogsaa 8-Klasses Delingen, saa at man stadig i de forskellige Klasser har Børn, der staar paa nogenlunde samme Trin, hvilket letter Undervisningen. Jeg ser derfor ikke, at denne Deling paa nogen Maade kunde være til Skade for Børnene. Man klager over — og det ærede Medlem var ogsaa i nogen Grad inde derpaa — den stærke Tilstrømning til Mellemkolen, Realskolen og den højere Skole. Det er maaské her, Tampen brænder. Det er muligvis den Fare, som den nuværende Ordning medfører, man er mest bange for, Faren for en Tilgang til den højere Undervisning helt nede fra det brede Lag, medens man hidtil fra Overklassens Side har været nogenlunde ene paa dette Felt. Jeg ser ikke, at det er nogen Skade til — uden at jeg derfor ønsker noget stort studeret Proletariat —, at der paa dette Omraade er en skarp Konkurrence, saaledes at kun de allerdygtigste er i Stand til at vinde frem, medens de andre konkurreres ud. Og det vil ogsaa langt fra være til Skade, om en Del af den Ungdom, som søger ud til de praktiske Erhverv: Landbrug, Haandværk, Handel og Industri, har faaet en Mellemskoleundervisning og Mellemskoleeksamen. Jeg ser slet ikke, at der kan være nogen Fare eller Ulempe derved; Kundskaab er Magt, det gælder for ethvert Menneske, i hvilken Stilling det end befinder sig. Jeg er derfor ganske uenig med det ærede Medlem fra Esbjerg i hans Betragtninger angaaende Mellemkolen. Derimod er jeg ganske enig med ham i, at hvad vi først og fremmest bør have for Øje ved Skolelovgivningen herhjemme, er det, som tjener den danske Folkeskole bedst. Jeg haaber ligesom andre ærede Medlemmer, at vi snart kan faa disse Ord omsat i praktisk Handling, at vi snart maa kunne foretage en Højnelse, en Ændring i vor Folkeskole og bringe den et Skridt videre, saa vist som man erkender, at Folkeskolen er det bærende Grundlag for Oplysningen i vort Land.

Til Slutning har jeg et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Han talte i Forgaars Aftes om Højres Ændringsforslag til Grundlovsforslaget, og hvis jeg ikke har misforstaaet ham — jeg har ikke kunnet kontrollere, om min Opfattelse er rigtig, da jeg ikke har faaet Fortrykket —, udtalte han noget om, at Højres Ændringsforslag fra i Fjor fremdeles staar fast.

Jeg blev noget forundret ved at høre denne Udtalelse, fordi man deraf ser, hvilken Forskel der er paa den Opfattelse, der blev gjort gældende fra Højres Kandidater under Valgkampagnen, og den, der nu gøres gældende af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds. Under Valgkampagnen i Maj udtalte i alt Fald min Modkandidat, Højrekandidaten i Odense, at Højres Ændringsforslag, der desværre, sagde han, var mindre heldigt affattet, var ganske bortfaldet. Min ærede Højremodstander kunde ikke finde sig i paa nogen Maade at blive knyttet til dette Ændringsforslag. Han tog saa stærkt Afstand og holdt sig saa langt borte fra dette Ændringsforslag, som det var ham muligt, vilde ikke vide af det at sige og udtalte med Bestemthed, at dette Ændringsforslag maatte betragtes som ganske bortfaldet. Jeg sagde til ham, at han formentlig stod ene med den Opfattelse, men han forsikrede, at det gjaldt i Almindelighed for de opstillede Højrekandidater, at de betragtede Højres Ændringsforslag som bortfaldet og stillede sig nogenlunde som min ærede Højremodstander. Jeg understreger „nogenlunde“, thi der var jo som bekendt en temmelig betydelig Forskel paa de forskellige Højrekandidaters Stilling. Ifølge det ærede Medlems Udtalelse synes dette Ændringsforslag atter at være blevet levende. Det ærede Medlem gav ligeledes en Forklaring af, hvorledes det gik til, da det høje Landsting ved sin Dagsorden den 3. April afviste Regeringens Forslag. Det ærede Medlem mente, at det, som var sket, var en naturlig Ting, var saa lige til, og der var i Virkeligheden intet andet for de konservative Partier at gøre. Ja, atter her fremkommer der en vis Modstrid, thi den Højrekandidat, overfor hvem jeg var opstillet, beklagede dybt, at Flertallet i det høje Landsting var optraadt saa afvisende, han mente, at da det fra Regeringens Side fremsatte Forslag var et Forhandlingsgrundlag, burde man have vist den Imødekommenhed at forhandle om det i Stedet for at afvise det, og jeg fik til Tider det Indtryk, at der kun var et ganske lille Stykke mellem min Højremodstanders Stilling og Regeringsforslaget. Det er derfor ganske mærkværdigt at se den Forskel, der er paa Højre ude og hjemme. Det er det omvendte af de almindelige Skildringer af stakkels fortrykte og forhutlede Ægtømænd. Om dem hedder det i Regelen, at de er mest raske, naar de er ude, og af visse Grunde fromme, naar de er hjemme. For Højres Vedkommende ser det ud, som om de er — maa-